

Andy McNab

Alarmfase rood



A.W. Bruna Fictie

Borjomi, Georgië

25 september 1996

05.17 uur

De dageraad gloorde toen de twee bemodderde trucks in de vage gloed van hun zijlichten langs de weg omhoogkropen. Ze bonkten door met regen gevulde kuilen en over het losse grind en hielden vlak onder de heuvelkam stil.

Met afgemeten en behoedzame bewegingen klom uit elke truck een tiental mannen. Hun adem vormde wolkjes in de vrieskou. Ze controleerden hun veiligheidsriemen en stampten met hun voeten om de bloedsomloop weer wat op gang te brengen en de stijfheid uit hun benen te verjagen. Sommigen stopten nog een laatste sigaret tussen hun baard van een week en staken die op.

Ze controleerden hun uitrusting en keken of hun gordelzakken nog goed dicht zaten. Als ze een knoop of klittenband hadden, moest die ook daadwerkelijk vastzitten. Twee leden van het team hesen moeizaam de zware wapens op hun schouders.

Hun commandant stond een eindje bij zijn mannen vandaan. Laszlo hield niet van de lucht van nicotine. Hij droeg hetzelfde gevlekte camouflagepak als zijn manschappen en hij had hetzelfde Slavische uiterlijk, compleet met de zware, bijna zwarte baard, maar hij straalde een arrogantie uit die zij niet bezaten. Hij was nog geen één meter tachtig, maar zijn lange ledematen en slanke gestalte maakten dat hij groter leek. Zijn mondhoeken stonden omlaag en zijn ogen hadden de bleke, grijsblauwe kleur van een winterse hemel; zijn huid was zo bleek dat het leek alsof hij zijn hele leven in de schaduw had doorgebracht.

Een andere man klom uit de cabine van de dichtstbijzijnde truck. Laszlo's ijzige blik miste niets terwijl hij op hem afkwam. De burgerkleding van de nieuwkomer was van een snit en een kwaliteit die niet goedkoop waren, en ook niet uit deze contreien kwamen. Hij was niet Slavisch, hij kwam uit het Westen. Europa? De VS? Moeilijk te zeggen. Ze zagen er allemaal hetzelfde

uit. Zijn kortgeknipte bruine haar begon al weer aardig lang te worden en ook hij had een baard van een week op zijn krachtige kaken.

De man was dan misschien niet iemand uit Laszlo's team, maar de manier waarop hij zijn AK-47 aanvalsgeweer vasthield, alsof het wapen een verlengstuk van zijn lichaam was, liet zien dat hij niet onbekend was met wapens en wat daarbij hoorde. Het wapen – en trouwens zijn gehele uitrusting – was van Sovjetorigine. In Jeltsins Rusland was er geen gebrek aan bendes die bereid waren dergelijke zaken te stelen en te verhandelen, of aan corrupte officieren die maar wat graag de inhoud van hun kast omruilden tegen keiharde valuta.

De man hoefde niet bang te zijn dat wat hij op het punt stond te gaan doen gevolgen voor hem zou hebben. Niets zou erop wijzen dat dit iets anders was dan een puur lokale aangelegenheid. Hij droeg geen enkele persoonlijke documentatie bij zich. Hij leek net als de rest van het team gewoon niet te bestaan. Informatie was handelswaar, net als drugs, wapens en vrouwen, en Laszlo onderhandelde liever vanuit een zo sterk mogelijke positie.

Hij bleef nog enkele minuten staan en keek naar het landschap waar langzaam de nieuwe dag overheen kroop. Rechts van hem liep een met rotsblokken bezaaide helling steil omlaag naar een snelstromende rivier. Water met de kleur van chocola kolkte stroomafwaarts. De kracht van de stroom had de oever aan de overkant over een afstand van zo'n tien meter uitgehold, zodat een latwerk van boomwortels zichtbaar was dat wit oplichtte tegen de modder, als de ribben van een weggrottend lijk.

Aan de andere kant van de weg lag een dicht dennenbos als een mantel over de uitlopers van de bergen die de noordelijke horizon vulden. Het leek te drijven in een zee van mist. De boomtoppen zwaaiden bij elke windvlaag heen en weer. De eerste stralen van de zon toverden nu een laagje goud op de met sneeuw bedekte toppen. In het westen, net zichtbaar in het langzaam sterker wordende licht, gaf een zwarte kloof zo recht als een Romeinse weg de loop aan van de pijpleiding die door deze afgelegen vallei liep. Net achter de heuvel waarop zij zich bevonden lag een groepje gebouwen omgeven door een lappendeken van velden, waar de pijpleiding dwars doorheen liep.

Zodra de man bij hem was, draaide Laszlo zich om. De wind veroorzaakte een regen van dennennaalden terwijl de twee mannen langs de bosrand liepen. Toen ze de kam van de heuvel naderden, lieten ze zich op de grond zakken en kropen behoedzaam naar een punt vanwaar ze de route naar Borjomi konden bestuderen.

Op de helling onder hen maakten de bomen plaats voor velden van gelig gras, bedekt met een laagje rijp en onderbroken door met zeil afgedekte hoopjes herfsthooi. Daar voorbij lag een groepje huizen rond een stoffig

plein, met in het midden daarvan een roestige ijzeren waterpomp en een lange, stenen paardentrog, half in de schaduw van een grote, breed uitwaaierende eik.

De gebouwen in het hart van het dorp waren van hout en steen, met door de zon gebleekte jaloezieën. De daken bestonden uit dakpannen of golfplaten en waren extra steil vanwege de overvloedige sneeuw in de winter. Sommige puntgevels hadden ooit prachtig houtsnijwerk gehad, maar waren nu zo verweerd, gebarsten en door de tijd aangetast dat het sierwerk nog nauwelijks zichtbaar was.

Deze huizen zagen er bijna net zo oud uit als de eik waarop ze uitkeken, maar de gebouwen eromheen waren grijze sovjetbouwsels, hun verkrumelde betonnen gevels pokdalig van de kogelgaten. Een enorme schuur, opgetrokken uit ongeschaafd hout met kieren tussen de planken, droeg een dak van deels over elkaar heen geschoven golfplaten.

Het maakte alles bij elkaar een armoedige, modderige indruk. De tuinen lagen vol met schroot en rottend hout. Naast twee boerenkarren stond een eenzaam motorvoertuig, een Lada met een door roest aangetaste carrosserie. Afgezien van een handvol rondscharrelende kippen en een paar grazende koeien leek het dorp volkomen verlaten.

Naast de weg net buiten het dorp was een oude deur tussen twee in de grond verankerde deurstijlen bevestigd. In grove letters stond daarop in het Russisch, Georgisch en Ossetisch de tekst: BESCHERM ONS DORP.

De twee mannen kropen weg van de rand en overlegden zachtjes. Hoewel zijn metgezel hem nu bevelen gaf, maakten Laszlo's houding en gezichtsuitdrukking duidelijk dat hij hem beslist niet als zijn meerdere zag.

'Ben je zo ver?' Het Russisch van de man was gebrekkig, maar goed te volgen. En zijn accent verraadde hem nu.

Laszlo knikte. 'Ik ben er klaar voor, Engelsman.' Hij gebaarde naar zijn mannen en leidde hen de heuvel af, behoedzaam, met één voet steeds aan de grond. De helft van het team bleef waar het was om de opmars van de rest te dekken. De eerste groep zocht beschutting achter de hooimijten en gaf nu de achterhoede dekking.

In een schuur kraaide een haan en uit een schoorsteen begon rook omhoog te kringelen toen een ongeziene inwoner zijn haard oprakelde. Laszlo was op zijn hoede. Het ging niet altijd zoals nu. Er kon een plotse aanval volgen. Hij was al eerder onder vuur genomen in slaperige uithoeken als deze en had daar mannen bij verloren. Daarom gaf hij ook de voorkeur aan deze manier van benaderen. Als zijn team tijdens de opmars onder vuur werd genomen, zou de achterste linie direct het vuur beantwoorden en over de voorste linie heen gaan.

Ze bereikten de schaduw van een half ingestorte muur aan de rand van de nederzetting en wachtten daar, alle ogen gericht op de Engelsman, die

nog één laatste blik op het doelwit wierp om zich ervan te verzekeren dat er niets was veranderd sinds hij de dag ervoor zijn laatste reeks bevelen had gegeven.

Hij had ze meegenomen naar een veld voor een rustige repetitie, waarbij hij nog eens benadrukte wat elke groep binnen het team tijdens de aanval moest doen. Ze hadden de eventualiteiten doorgenomen: wat als het team een man verloor? Wat als een groep werd afgescheiden van de hoofdgroep? Wat als het team onder zwaar vuur van een RPG draagbare raketwerper kwam te liggen?

Nu de Engelsman in werkelijkheid had gezien wat hij tot nu toe het gevechtsterrein had genoemd, wist hij dat er niets aan toe te voegen viel. Zijn stem klonk kalm toen hij tegen Laszlo sprak.

De man uit Zuid-Ossetië controleerde of zijn mannen hun plek hadden ingenomen en klaar waren, hief zijn hand, pauzeerde even, en liet hem toen omlaagvallen.

Het team rende uit de dekking. Met de Engelsman als leider van de ene groep en Laszlo van de andere, trokken ze op aan beide zijden van de hoofdstraat. Honden begonnen in koor te blaffen en te janken, een paar dorpelingen kwamen hun huizen uit stommelen, sommigen met jachtgeweren en shotguns in hun handen geklemd, een enkeling met een AK, maar de aanvalsmacht, beter bewapend en beter getraind, maaide hen neer nog voor ze ook maar één schot hadden kunnen lossen.

Laszlo leidde zijn mannen van huis naar huis. De explosies van handgranaten en het geluid van versplinterd hout werden doorspekt met geschreeuw en gegil. Half aangekleed, de slaap uit hun ogen wrijvend, werden de overgebleven bewoners uit hun huizen gesleurd en geschopt en geslagen tot ze met hun gezichten omlaag in de modder lagen, en ten slotte met zogenaamde *zip-ties*, plastic kabelbinders, werden gekneveld.

Terwijl de Engelsman met zijn groep de gevangenen bewaakte, leidde Laszlo zijn team verder langs de rij gebouwen. Hij bleef even staan, zocht dekking en keek achterom naar de anderen. Een jonge dorpeling, waarschijnlijk nauwelijks ouder dan een tiener, rende in de richting van het bos.

Twee rebellen vuurden op hem en misten. De Engelsman zakte op één knie, richtte zorgvuldig en haalde hem neer met één enkel schot midden in zijn lichaam, waarna hij op hem af liep en met een tweede schot in het hoofd het karwei afmaakte.

Laszlo glimlachte in zichzelf en richtte zijn aandacht weer op de laatste paar huizen. Toen ook die waren doorzocht en schoongeveegd en de bewoners waren geboeid, begon de rooftocht. Voedsel en alcohol werden met evenveel enthousiasme bij elkaar gegraid als de schamele bezittingen van de dorpelingen.

Laszlo nam een flinke slok van een pittig lokaal brouwsel en gaf de fles

daarna door aan zijn mannen. Eentje liep weg met een sepia foto van een paar in bruidskleren, met op de achtergrond een kasteel. Het ging hem om de mooi bewerkte lijst, niet om de afbeelding zelf, en hij legde hem op de grond en stampte er met zijn laars op, zodat het glas versplinterde en de foto kapotscheurde. Hij trok er de nog overgebleven glasscherven uit en zette de lijst voorzichtig tegen de stam van de eik.

Een ander kwam uit een bijgebouw met in elke hand een paar levende kippen. Hij draaide ze met speels gemak de nek om en gooide ze op de snel groeiende stapel aanwinsten.

Na een bevel van Laszlo begonnen de aanvallers de mannelijke gevangenen te scheiden van de vrouwen, die jammerden en smeekten terwijl hun echtgenoten en zoons werden afgevoerd en in de richting van de schuur aan de rand van het dorp werden geschopt. Zij die tegenstribbelden werden ter plekke neergeschoten. De rest werd naar binnen geleid en keek hulpeloos toe hoe de dubbele deuren werden gesloten en vergrendeld.

Laszlo luisterde even naar de doodsbanne kreten van degenen die daarbinnen opgesloten zaten en knikte toen naar de twee mannen die de vlammenwerpers droegen.

Ze liepen naar voren, sloegen de ramen in en richtten de alles verschroeiende vlammen op het binnenste van de schuur. Laszlo had deze wapens met opzet uitgekozen – vanwege de fysieke pijn terwijl de mannen stierven en de geestelijke foltering bij hen die zo ongelukkig waren het te overleven.

Het droge houtwerk en het opgeslagen hooi en stro zorgden ervoor dat de schuur binnen enkele seconden één laaiende vuurzee was. Zijn mannen keken toe hoe hij afbrandde en toen twee dorpingen er op de een of andere manier in slaagden zich door de uit elkaar vallende muur naar buiten te werken, bracht Laszlo zijn wapen naar de schouder en haalde beide doelwitten onmiddellijk neer.

Het afschuwelijke gegil van de overgebleven slachtoffers werd al snel overstemd door het geloei van de vlammen en het geluid van instortende balken. Toen de schuur het uiteindelijk begaf, breidde het bloedbad zich zelfs uit tot de honden en het vee van de dorpingen. Het vee werd samen met hun eigenaars levend verbrand of neergemaaid door geweevuur; de honden werden gekeeld met een mes of afgemaakt met een 7.62mm kogel.

De mannen met de vlammenwerpers trokken nu langs de huizen, bleven bij elk ervan even staan en richtten een straal brandende vloeistof door de deur of een kapot raam. Als ze naar het volgende huis liepen, was het vorige al een vuurzee. Vrouwen die durfden te gillen, werd met een wrede klap van een kolf het zwijgen opgelegd. De aanvallers toonden even weinig genade als de nazi's een halve eeuw eerder in dit deel van de wereld.

De *Flammenwerfer* 41 van de SS, ontworpen als infanteriewapen om loopgraven en gebouwen schoon te vegen, was een monsterlijk instrument

geworden in het gebruik tegen de burgerbevolking. Het bevatte twaalf liter dieselolie vermengd met benzine en het had een effectief bereik van vijftieng meter. De brandende olie werd aangestoken met behulp van waterstof.

De mannen die de vlammenwerper hanteerden, waren op een gegeven moment zo gehaat dat hun wapen al snel zodanig werd gecamoufleerd dat het eruitzag als een standaard infanteriegeweer, in een poging te voorkomen dat ze door scherpschutters werden neergehaald. Hele dorpen waren door hen in as gelegd. Misschien dat de mannen hier vandaag verwanten hadden gehad die in hun vlammen waren omgekomen, en waren de pijn en de angst aan de volgende generaties doorgegeven.

Sambor, de meest imposante bedienaar van de vlammenwerpers, was dertien maanden jonger dan Laszlo en daarmee zijn 'kleine broertje'. Hij had diezelfde bijna levenloze blik en lijkleke gelaatskleur, maar daarmee hield de gelijkenis ook op. De rest van zijn fysiek had hij van de familie van zijn vader. Zijn enorme handen waren twee keer zo groot als die van Laszlo, hij had vingers als borsten en zijn massieve gestalte werd bekroond door een warrige bos donkerbruin haar dat tot op zijn schouders viel, vettig na wekenlang in het veld.

Een kind dat kennelijk aan de aandacht was ontsnapt, kwam uit een nabijgelegen gebouw gestrompeld, hoestend en kokhalzend, terwijl de rook uit zijn smeulende haar en kleding stroomde. Sambor zwaaide de loop van zijn vlammenwerper in de richting van de jongen en veranderde hem in een menselijke fakkel. Met een onaards gegil rende de brandende gestalte tegen een muur en gleed toen op de grond.

Terwijl de dikke, zwarte kolom rook tot hoog boven het dorp opsteeg, richtten Laszlo en twee van zijn mannen hun aandacht op het geïmproviseerde bord. Met een stuk verroest metaal als koevoet lichtten ze de oude deur uit zijn hengsels en gooiden die door een open raam in een brandend huis. Binnen enkele seconden likten de vlammen langs de geverfde inscriptie. Het laatste spoor van weerstand was nu uitgevaagd en het eeuwenoude dorp was van de kaart geveegd.

Terwijl de as om hen heen dwarrelde, verzamelden de indringers zich op het dorpsplein en omsingelden de gevangen vrouwen. De Engelsman had evenveel levens genomen als de anderen, maar zijn gezichtsuitdrukking verried niets van zijn gedachten.

Laszlo draaide zich naar hem toe. 'Je kunt nu maar beter verdwijnen, tenzij...' Hij gebaarde naar de vrouwen en keek hem vragend aan. Eentje zat zwigend op de grond en wiegde zachtjes heen en weer, terwijl de tranen strepen trokken over het vuil op haar gezicht; anderen snikten of keken smekend op naar de onbewogen gezichten van hun overweldigers, die al bezig waren hun broeken los te knopen.

De Engelsman schudde zijn hoofd en liep de heuvel op naar de wachtende trucks. Achter zich hoorde hij een vers koor bevende stemmen, rijzende en dalend terwijl de soldaten begonnen aan hun beloning.

Laszlo zou niet deelnemen aan wat volgde. Het was een geschenk van hem aan zijn mannen. Dat was in elk geval wat hij ze had verteld. Voor Laszlo en de Engelsman was dit niet meer dan de kroon op het werk. De vlammenwerpers hadden angst gezaaid onder de potentiële slachtoffers en datzelfde gold voor het vooruitzicht van verkrachting; en angst leidde uiteindelijk tot volgzaamheid.

1

Londen

Vrijdag 7 september 2012

14.40 uur

Een bleek zonnetje scheen over de Hampstead Heath en versterkte de herfstkleuren van de bomen. Kindermeisjes roddelden op de bankjes over hun werkgevers, terwijl het aan hen toevertrouwde kroost lag te dommelen in de buggy's. Een paar labradors renden over het grasveld achter elkaar aan, doof voor de smeebedes van hun eigenaars, en een eindje verderop was een glimp te zien van een handvol diehards die het koude water van de vijver trotseerden. Achter de victoriaanse en edwardiaanse herenhuizen die rond het veld stonden, glinsterde de zon op het staal en glas van de City.

Een jong stel wandelde arm in arm over een pad aan de rand van de Heath, en ze waren zo te zien alleen maar in elkaar geïnteresseerd. Vier in het zwart geklede figuren kwamen plotseling uit de bosjes gestormd en trokken hen snel uit het zicht. Het meisje werd voorover tegen de grond geduwd en kromde haar rug in een poging haar hoofd te draaien, terwijl een gehandschoende hand over haar mond werd geslagen en haar polsen werden geboeid met zip-ties. Haar ogen werden groot bij het zien van de matzwarte wapens en de met zweet bedekte gezichten van hun overvallers.

De sergeant die de leiding had over het zwaar bewapende aanvalsteam boog zich naar haar toe. 'Ssst. Hou op met dat gewriemel, wijfie. Er overkomt je niks.' Hij stond bij zijn maten vanwege zijn afmetingen bekend als Jockey, en bij zijn vijanden als Gore Klootzak, en hij wist dat zijn zware Schotse accent en het raspande geluid van het gasmasker ongeveer even geruststellend waren als Darth Vader die een verhaaltje voor het slapengaan voorlas, dus verstevigde hij zijn greep en zei met harde stem: 'Jullie allebei – lig verdomme stil en hou je bek. Begrepen?'

Ze knikten allebei aarzelend.

Hij ging op zijn hurken zitten, drukte op het knopje van zijn radio en sprak zachtjes in de microfoon. 'Blauw Eén. Derden onder controle.'

2

Ongeveer een kilometer verderop, vlak bij het centrum van wat de plaatselijke bevolking vaak het Dorp noemde, hing op de deur van een van de meest karakteristieke pubs van Hampstead een bordje met daarop: WEGENS ZIEKTE GESLOTEN. Als iemand door de glas-in-loodraampjes naar binnen zou gluren, tussen de onberispelijk verzorgde bloembakken, zou hij verbaasd zijn te zien dat alle stoelen en barkrukken bezet waren.

De cafébaas zat op een kruk achterin en keek verlangend door de halfdichte gordijnen naar de processie van mogelijke klanten die buiten voorbijtrok.

Zijn schilderijen, hoefijzers en rustieke ornamenten waren allemaal van de muur gehaald en in een hoek op een hoop gelegd. Ze waren vervangen door een heel arsenaal aan draagbare flatscreens met daarop live video- en satellietbeelden, plaatselijk nieuws en geheime videoconferenties. Op een magnetisch bord midden in het vertrek waren een aantal korrelige A4-afdrukken bevestigd. Nadere bestudering zou uitwijzen dat ze allemaal minstens tien jaar oud waren en allemaal van één man, gladgeschoren en met een bos schouderlang, donker haar, tegen de achtergrond van een drukke straat in Moskou.

De cafébaas slaakte nadrukkelijk een zucht. ‘Gaaf dit nog erg lang duren?’

Zijn huidige clientèle – gebogen over laptops of communicatieapparatuur, sommigen in burgerkleding, anderen in politie-uniformen, weer anderen in de zwarte uitrusting van de Special Forces – keurde hem geen blik waardig.

‘Kom op, jongens. Dit gaat me handenvol geld kosten.’

Ten slotte hief een van de soldaten zijn hoofd. ‘Het duurt zolang als nodig is, kerel. Misschien een uur, misschien de hele dag. Misschien wel de hele nacht, verdomme. Je zult naar behoren worden gecompenseerd voor het geleden verlies, dus hou op met dat gemekker, ja? Schenk ons liever nog eens in. En o ja, een paar sandwiches zou ook geen kwaad kunnen.’

Aan de tafel in het midden van het vertrek en geflankeerd door twee

lagere officieren, luisterde een onbewogen James Woolf van de Military Intelligence Section 5 (MI5) – ofwel de Veiligheidsdienst, zoals hij altijd wilde dat die werd genoemd – naar de mobiele telefoon die hij tegen zijn oor gedrukt hield.

Naast Ashton, de commandant van het team, zat een stevig gebouwde sergeant uit de West Country met een slordige bos touwachtig, zwart haar. Gavin Marks, de derde in rang, had er acht dienstjaren opzitten en was even oud als zijn baas, maar had niet het voorrecht van diens opleiding. Hij was begonnen als marinier, maar zag al snel het licht. Althans, dat was wat iedereen die niet van de marine naar het Regiment was gegaan, hem voortdurend voorhield.

Hij sprak in zijn keelmicrofoon. ‘Blauw Eén, roger. Als we het groene licht krijgen, zal de politie ze komen ophalen.’

Het ‘team’ bestond uit twee subteams, Rood en Blauw, elk met een aanvalsgroep en een scherpschuttersgroep, wat betekende dat ze twee incidenten tegelijkertijd aankonden.

‘Alle teams, dit is Alpha. Radiocheck. Blauw Twee?’

De speakers kwamen krakend tot leven.

‘Blauw Twee.’

‘Blauw Drie?’

‘Blauw Drie.’

‘Blauw Vier?’

De reactie was een dubbele klik toen Blauw Vier zijn zendknop indrukte. Op de achtergrond was vaag het geluid te horen van keffende honden en van een vliegtuig dat zijn landing op Heathrow inzette.

‘Blauw Vijf?’

Gavin wierp een blik op het notitieblok voor hem. ‘Blauw Vijf. Bevestig de afmetingen van die ladingen.’

‘Blauw Vijf. Twee bij één meter.’

3

Op de Heath durfde het vastgebonden stel nauwelijks adem te halen, niet in staat hun ogen van het vierkoppige aanvalsteam van de Special Air Service (SAS) te houden en hun enorme arsenaal aan wapens en uitrusting.

Verscholen in de bosjes tuurde Blauw Eén door de telescopen op hun wapens naar het huis dat hun doelwit was. Rondom de Heath stonden talloze van deze villa's. Rijke victoriaanse industriëlen hadden ze gebouwd, niet alleen om er in te wonen, maar ook om het soort statement naar de rest van de wereld te maken dat de huidige eigenaars – de nieuwe aristocratie van filmsterren, voetballers en buitenlandse multimiljonairs – ook maar al te graag etaleerden.

Langs de Heath, op het hoogste deel ervan, stond een onbestemde Ford Transit geparkeerd. Achter de geblindeerde achterraut richtte Keenan Marshall, een gebruide man uit Cornwall, wiens militaire kapsel niet kon verbloemen dat hij ooit een fanatiek surfer was geweest, het optisch vizier van zijn AWSM (Arctic Warfare Super Magnum) scherpschuttersgeweer met geluiddemper op de voorgevel van het bewuste huis.

Keenan ving een glimp van beweging op de bovenste verdieping op en pakte zijn radio. 'Stand by, stand by. Sierra Eén heeft een mogelijke X-ray op wit 3-6. Groen op blauw.'

Groen op blauw gaf de kleur aan van de kleding van de potentiële vijand, de X-ray.

Gavin reageerde onmiddellijk. 'Gewapend of ongewapend?'

'Kan ik niet bevestigen. Houten jaloezieën bemoeilijken het zicht.'

'Roger. Geef ons wat je hebt.'

'Schuiframen. Dubbele beglazing. Houten kozijnen. Medium ladders, lijkt me. Ramen beneden onduidelijk.'

'Roger. Blauw Eén, reactie.'

De Schot meldde zich weer. 'Blauw Eén. Roger. Mogelijke X-ray nu onzichtbaar. Beneden: geen teken van leven. Geen condensatie. Geen lui-ken. Witte gordijnen. Voordeur op veiligheidsslot.' Ze stonden op het

punt de aanval in te zetten, maar zijn stem verried minder emotie dan die van een Scandinavische nieuwslezer.

Er klonk een nieuwe stem: ‘Stand by. Stand by. Sierra Vier heeft een mogelijke Yankee. Vrouw, komt uit Groen... wacht... wacht...’ Sierra Vier maakte duidelijk dat hij meer te melden had: alle anderen moesten uit de ether blijven. ‘Ze lijkt zwanger.’

Een vrouw van in de twintig, met blond haar en een positiejurk zo kort dat hij bijna elke centimeter van haar eindeloze benen liet zien, was aan de zijkant van het huis opgedoken en liep de tuin in. Eén hand koesterde haar buik, in de andere hield ze een plastic gieter waarmee ze onder het lopen de planten besproeide.

Jockey meldde zich weer. ‘Blauw Eén. Bevestig dat ze zwanger is.’

Gavins stem, nog steeds beheerst, maar nu met een dringende onder-
toon: ‘Alle stations, geen gas. Gebruik – geen – gas. Uit.’

Niemand wilde het op zijn geweten hebben dat er ongeboren kinderen werden gedood of misvormd.

‘Stand by. Stand by. Blauw Eén stuurt Kakker op de vrouw af.’